

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ Κ. Τ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΥΠΟ Κ. Γ. ΣΤΡΕΪΤ

Ἐάν ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, ἀγαπητὲ Συναδέλφε, προώρισται ν' ἀποτελέσῃ τὸ ἁρμονικὸν ἐπιστέγασμα τοῦ εὐρύθμου τύχῃ ἀγαθῆς οἰκοδομήματος τῆς καθόλου Ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, ὄφειλε βεβαίως ν' ἀναζητήσῃ τὸν ἐν ἐν αὐτῇ ἐκπροσωπήσοντα κλάδον τοῦ δικαίου ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ μὲν ἐξικόμενον πρὸς τὸν τοῦ ἀστικοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ κολοσσιαίας τυχόντα κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ἀναπτύξεως καὶ προαγωγῆς. Διότι κατελθοῦσα ἐκ τῶν μεταφυσικῶν σφαιρῶν εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ ἀπαλλαγεῖσα τῶν στενῶν ὁρίων τῆς ἀπλῆς ἐρμηνείας τοῦ νόμου, ἡ ποινικὴ ἐπιστήμη ἔστρεψε σήμερον τὴν προσοχὴν αὐτῆς πρὸς θεωρήματα καὶ νομοθετικὰ ζητήματα πρώτης γραμμῆς, ἀρρήκτως συνδεόμενα πρὸς ὑψίστα προβλήματα τῆς φιλοσοφίας, κοινωνικά τε καὶ ψυχολογικά. Οὕτως ἀπέβη τὸ πεδίον εὐρυτάτης καὶ εὐγενεστάτης τῶν νομομαθῶν ἀμίλλης, ἀλλ' ἅμα καὶ ζωηροτάτου τῶν κρατῶν συναγωνισμοῦ, πρὸς ἐξεύρεσιν καὶ διατύπωσιν τῶν μεθόδων καὶ τῶν κανόνων, δι' ὧν θὰ καταπολεμηθῇ τελεσφορότερον καὶ ἐντὸς πάντοτε τῶν ὅρων τοῦ δικαίου ἢ πρὸς τὸ κακουργεῖν ἀντικοινωνικῆ τῶν ἀτόμων τάσις. Αὕτη δυστυχῶς ηὑξήθη τελευταῖον τεραστίως παρὰ τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ, ἴσως καὶ συμβαδίζουσα πρὸς αὐτήν, μάλιστα κατόπιν τῶν ἐν τῇ νεωτάτῃ ἐποχῇ παντοίων ἠθικῶν συμφορῶν. Ἐν δὲ τῷ συναγωνισμῷ τούτῳ τῶν κρατῶν, μὴ παραμείνασα ἀμέτοχος καὶ ἡ ἡμετέρα πατρίς, αὕτη ἄλλως παραγαγοῦσα τοὺς θεμελιωτὰς τῆς ἀκριβῶς κατὰ τὴν

* Συνεδρία τῆς 30 Μαΐου 1929.

σημερινήν ἔννοιαν ποινικῆς ἐπιστήμης καὶ τείνουσα ὅπως συγχρονίση τὴν κατὰ τοῦ ἀδικήματος προσπάθειαν πρὸς τὰς νεωτάτας ἐπιστημονικὰς συνθήκας, πρέπει νὰ δύνηται νὰ εὔρη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἡμῶν τὴν ἐνδεχομένως ἀπαιτηθησομένην ἐπικουρίαν. Ἐάν ἐτέρωθεν προσήκει, ὅπως ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν συγκεντρώσῃ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς πάντα τοὺς ἐν ταῖς ἐπιστήμας καὶ τοῖς γράμμασιν ἀλλ' ἅμα καὶ τὴν ἀρετὴν ἐξέχοντας Ἕλληνας, μεταξὺ τῶν πρώτων θ' ἀτεινίσῃ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐκόσμησε μὲν τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Νομικὴν Σχολὴν διὰ τῆς ἐπὶ μακρὰ ἔτη φωτεινῆς αὐτοῦ διδασκαλίας καὶ ἐπλούτισε διὰ σοφῶν συγγραφῶν τὴν νομικὴν ἡμῶν φιλολογίαν, ἀκαταπόνητος ἀνεδειχθεὶς ἐπιστημονικὸς ἐργάτης, ἀλλὰ καὶ πρότυπον ὑπῆρξε πολίτου, ὑπερόχως πάντοτε ἐπιτελέσαντος τὰ καθήκοντα αὐτοῦ τὰ τε πολιτικὰ καὶ τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἧς ἐπίλεκτον μέλος εἶναι. Διὸ καὶ εὐτυχῆς λογίζομαι, ὅτι εἰς ἐμὲ ἀνετέθη τὸ εὐάρεστον καθήκον, ὅπως σε δεξιωθῶ, ἀγαπητὲ Συναδέλφε, εἰσερχόμενον σήμερον εἰς τὸ σεμνὸν τέμενος τοῦτο. Χαίρω δὲ διπλῶς ὅτι μοι ἐγένετο ἡ τιμὴ αὕτη, καὶ διὰ τὰ ἀνέκαθεν ἐνοῦντα ἡμᾶς πατροπαραδότως φιλικὰ καὶ συναδελφικὰ αἰσθήματα, ἀμφοτέρους ἐξ Ἀχαΐας καταγομένους, καὶ διότι τὰ νομικὰ σπουδάζων εἰς τὸν αὐτὸν ἐν ἀρχῇ ἀπέβλεψα κλάδον, ὃν τόσον ἐπιτυχῶς σὺ ἐκαλλιέργησας καὶ ἐν ᾧ τὰς αὐτὰς μετὰ σοῦ προεβέβω θεμελιώδεις ἀρχάς.

Τὴν εἰς τὰ νομικὰ γράμματα ἐπίδοσιν πατρόθεν ἐκληρονόμησεν ὁ Τιμολέων Ἡλιόπουλος, ἄξιος υἱὸς νομομαθοῦς ἀρίστου, τιμήσαντος τὸν Ἄρειον Πάγον, τελέσαντος δ' Ὑπουργοῦ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος, ἐν ᾗ ἰδιότητι ἄκαμπτος τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν πίστιν, μετ' εὐσταθείας καὶ πόνου ὑπηρετήσας τὴν Πατρίδα. Αὐστηρὸς τὸ ἦθος καὶ σοβαρὸς ἐπιστήμων ὁ πατήρ, ἀφῆκε τῷ υἱῷ ἀκέραιον τὸν κληρὸν, ὃν οὗτος πατρῶζων ἀλώβητον ἐτήρησε καὶ προήγαγε σημαντικῶς, ἀνελθὼν ἐπίσης εἰς ὑπάτα τοῦ κράτους ἀξιώματα καὶ μετ' ἴσης ἀφοσιώσεως πατριωτικῆς χειρισθεὶς, ἦν παρακαλούμενος ἀπεδέξατο ἀρχήν. «Εἰκὸς γὰρ ἐξ ἀγαθῶν ἀγαθοὺς καὶ τὸν οὕτω τραφέντα τοιοῦτον εἶναι», λέγει πον ὁ Ἀριστοτέλης. Εὐμοιρῆσας δὲ νὰ σπουδάσῃ τὴν νομικὴν ἐπιστήμην ἐν τῇ τῶν Ἀθηνῶν Νομικῇ Σχολῇ κατὰ τὴν δευτέραν αὐτῆς λαμπρὰν περιόδον, ὑπὸ μεγάλους διδασκάλους ὡς

τὸν Οἰκονομίδην, τὸν Καλλιγᾶν, τὸν Παπαρηγόπουλον, τὸν Ψαρρᾶν, τὸν Κωσιτῆν, φίλτατος δὲ μαθητῆς τοῦ ἀειμνήστου πατρός μου, ἐξόχως ἐτίμησε τὴν Σχολὴν ταύτην, ἀποδείξας τὴν αὐτάρκη αὐτῆς ἰκανότητα ὅπως ἐκπαδεύῃ ἐπιστήμονας ἀρίστους. Διότι ἄριστος ἐπιστήμων ἐξῆλθε τῶν ἐδωλίων τοῦ Πανεπιστημίου ὁ Τιμολέων Ἡλιόπουλος, τοιοῦτος πλέον μεταβὰς πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἰδίως εἰς Παρισίους. Ἐνωρὶς δ' ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ τῷ 1878 καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐκδούς τὰς πρώτας αὐτοῦ ποινικὰς μελέτας, τὴν «περὶ βασιλικῆς προνομίας τῆς χάριτος» (1888), τὴν «περὶ ἐγκλήματος καὶ ποινῆς» (1890) τὴν «περὶ συρροῆς ἐγκλημάτων» (1893), τὴν «περὶ συμμετοχῆς εἰς τὸ ἔγκλημα» (1899), τὴν «περὶ ἀποπέρας» (1899), ταχέως διὰ τῶν πονημάτων τούτων ἔδωκε δείγματα τῆς πολυσχιδοῦς αὐτοῦ ἐπιστημονικῆς ἐργασίας καὶ τῆς περὶ τὰ ποινικὰ ἰδιοφυΐας. Ἀπὸ τοῦ 1898 ὑφηγητῆς τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, διὰ τοῦ εἰσαγωγικοῦ αὐτοῦ μαθήματος, ἐν ᾧ ἐπραγματεύθη «περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς μεθόδου τῆς ἐπιστήμης τοῦ ποινικοῦ δικαίου», καθώρισε τὴν ὁδόν, ἣ ἔνοει ν' ἀκολουθήσῃ, προγραμματικῶς χαράξας ἔκτοτε τὴν κριτικὴν καὶ μεμετρομένην οὔτιον, ἣν μέχρι σήμερον τηρεῖ ἀπέναντι τῶν πολλαπλῶς συγκροουμένων ἐν τῇ ποινικῇ ἐπιστήμῃ ἡμεμάτων. Ἀποστέρων α *priori* δόγματα θεωρίας, καταστησάσης τὸ ποινικὸν δίκαιον ἐπιστήμην καθαρῶς φιλοσοφικὴν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀποκλειστικότητας τῆς ἱστορικῆς σχολῆς, περιοριζομένης εἰς τὴν καλλιέργειαν μόνου τοῦ θετικοῦ δικαίου, συνεκέρασε τὰ ἀμφοτέρων διδάγματα κατὰ τὴν μεγαλειώδη ἀντίληψιν τῶν ἰθύνοντων φθίνοντος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ποινικολόγων. Διπλοῦν ἐπομένως ἐθεώρησε τὸ τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης ἔργον, ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν γνῶσιν καὶ ἐξηγήσιν τοῦ ἰσχύοντος δικαίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν πρὸς βελτίωσιν αὐτοῦ κριτικὴν καὶ παρασκευήν, πρὸς τοῦτο συνδυάζων τὴν ποινικὴν ἐπιστήμην μὲ τοὺς ἄλλους βοηθητικοὺς αὐτῇ κλάδους, τὴν ψυχολογίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐν γένει, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς νεωτέρας ἐγκληματολογικὰς καὶ κοινωνιολογικὰς ἐρεῦνας, θεωρῶν ἐπίσης βοηθητικὰς τοῦ ποινικολόγου ἐπιστήμας τὴν ἐγκληματικὴν ἀνθρωπολογίαν καὶ βιολογίαν καὶ τὴν ἐγκληματικὴν κοινωνιολογίαν. Διότι ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ, καὶ τῷ

δικαίω ἐν γένει, βλέπει ἀναγκαῖον προῖόν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, μετὰ τοῦ πολλοῦ *Ihering* τὸν σκοπὸν ἀναγνωρίζων ὡς τὸν δημιουργὸν τοῦ δικαίου. Οὕτω, λέγει μετὰ τοῦ *Birding*, καθ' ἣν ἀποδέχεται αὐτοῦ ἀληθῶς ὡραίαν εἰκόνα, «ἐργαζομένη ἢ ἐπιστήμη, κρατεῖ τὴν δῆδα, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ὁποίας βαδίζουσι δικασταὶ καὶ νομοθέται».

Ἦδη τότε, τῷ 1896, ἀρχίζει ὁ Τιμολέων Ἡλιόπουλος τὸν κατὰ τῆς λεγομένης ἀνθρωπολογικῆς σχολῆς ἀγῶνα, μετὰ μείζονος ἐν ἀρχῇ ἐπιφυλάξεως, ζωηρότερον μετέπειτα, εἰς ἀσπηρὰν ἐν τοῖς ἀπὸ τοῦ 1906 καὶ ἐντεῦθεν συγγράμμασιν αὐτοῦ προβαίνων ἐπίκρισιν τῶν τοῦ *Lombroso*, τοῦ *Garoffalo*, τοῦ *Ferri* θεωριῶν, ὧν χωρὶς ν' ἀποκρούη καὶ αὐτῶν τὴν ἐπικουρικὴν διὰ τὸ ποινικὸν δίκαιον χρησιμότητα, δριμύτητα κακίζει τὰς ἀκρότητας, τεινούσας νὰ διαγράψωσι τὸ ποινικὸν δίκαιον τοῦ κύκλου τῶν νομικῶν ἐπιστημῶν, ὅπερ περιορίζουσιν εἰς ἀπλὴν ἐγκληματικὴν κοινωνιολογίαν. Ἐν πᾶσι τούτοις ὁ Ἡλιόπουλος ἐξ ἴσου ἐπωφελεῖται τῆς γερμανικῆς καὶ τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς ἰταλικῆς ἐπιστήμης, ἀκολουθῶν ἰδίᾳ τῷ μεγάλῳ γερμανῶ ποινικολόγῳ *von Liszt*, μεθ' οὗ καὶ συνεργάζεται ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἰδρυθείσῃ Διεθνεῖ ποινικολογικῇ Ἐνώσει, νέαν δὲ δίδωσιν ὄθησιν εἰς τὸν ἐν Ἑλλάδι κλάδον τοῦ ποινικοῦ δικαίου, ὃν εἰς περίβλεπτον ἀκμὴν εἶχον ἄλλοτε ἀναβιβάσει ὁ Ποιτῆς καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Κ. Κωστῆς. Παρακολουθῶν ἐκ τοῦ σύνεργου τὰ νεώτατα τῆς ἐπιστήμης πορίσματα, ἀποβαίνει οὕτως ἀναμορφωτῆς τῆς ἐν Ἑλλάδι ποινικολογίας, ἣν νεωτέρων ἐπιστημόνων ἠγούμενος ἐφάμιλλον καθιστᾷ τῶν ἐν ταῖς λοιπαῖς πεπολιτισμέναις χώραις ποινικῶν μελετῶν.

Μετὰ τὰς μνησθείσας μονογραφίας, καὶ ἄλλας πολλὰς ἐξέδωκεν ὁ Ἡλιόπουλος πραγματείας, ἐξεπόνησε δὲ τὸν Α'. τόμον τοῦ Ἑλληνικοῦ αὐτοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, ὅστις ἤδη ἐν 4^ῃ πρόκειται ἡμῖν ἐκδόσει, ἀποδεικνύων ἐξ αὐτοῦ τούτου τὴν μεγίστην αὐτοῦ χρησιμότητα. Ἐν αὐτῷ πραγματεύεται μετ' ἐμβριθοῦς πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν προσηλώσεως, πάντα τὰ μεγάλα τοῦ ποινικοῦ δικαίου ζητήματα, συντηρητικὸς ἅμα καὶ νεωτερίζων, ὡς ἀληθῆς φιλόσοφος νομικὸς ἐξετάζων τὰς θεμελιώδεις ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ ἀμφισβητήσεις.

Ἄδυνατοῦμεν, ἐννοεῖται, ἐν πᾶσι νὰ εὐρισκώμεθα πάντες πρὸς ἀλλήλους ἐν ἀπολύτῳ ὁμοφωνίᾳ. Οὕτως ἐν τοῖς περὶ δικαιολογικοῦ λόγου τῆς ποινῆς, δὲν βλέπομεν διατὶ πρέπει νὰ ἐκλέξωμεν μεταξὺ τῶν ἀπολύτων καὶ τῶν σχετικῶν θεωριῶν, ὡς ἐν ἀναγκαίᾳ ἀντιθέσει πρὸς ἀλλήλας εὐρισκομένων καὶ νὰ μὴ δεχθῶμεν εὐτυχῆ τὸν συνδυασμὸν τῶν τελεολογικῶν μετὰ τῶν φιλοσοφικῶν ἀπόψεων. Ἐν δὲ τοῖς περὶ ἐλευθερίας τῆς βουλήσεως, θὰ προὔτιμῶμεν, ὅπως ὀλιγώτερον ἀποστῶμεν τῆς Ἀριστοτελείου θεωρίας, καθ' ἣν τὸ ἐκούσιον τοῦ ἀδικήματος δικαιολογεῖ τὸν καταλογισμὸν τῆς εὐθύνης. Φρονοῦμεν ὅτι μετὰ τὸ «τεταγμένου» καὶ τοῦ προσιτοῦ εἰς τὴν ἀτομικὴν προαίρεσιν «ἐνδεχομένου», αἰωρεῖται ἡ ἀνθρωπίνῃ βούλῃσις κατὰ κανόνας, ὧν ἀμφίβολον ἂν ποτ' ἐπιτευχθῆσεται ὁ ἀκριβὴς καθορισμὸς. Ἄλλ' οἷα θεσπέσια πάντα ταῦτα φιλοσοφικὰ καὶ νομικὰ προβλήματα καὶ πόσον πολῦτιμος ἡ τοῦ ἀληθοῦς ποινικολόγου συμβολὴ εἰς τὸ δυσχερέστατον ἐκεῖνο τῆς πολιτείας ἔργον, τὸν κατὰ τῶν ἐγκλήματος δεινὸν ἀγῶνα! Μεθ' ὀπόσης δὲ περισκέψεως καὶ ἀληθῶς ἐλληνικοῦ μέτρου προβαίνει ὁ Τ. Ἡλιόπουλος εἰς τὴν λύσιν τῶν καθ' ἕκαστον πρακτικῶν ζητημάτων ὑπὸ τῆς ὀρθῆς ἰδέας τῆς ἑξατομικεύσεως τῶν ποινῶν ἀγόμενος, μάλιστα ὅπου ὑπὸ τῆς πολιτείας καλεῖται, ἵνα τὸν θετεόν νόμον ὑποτυπώσῃ! Γνωρίζει σαφῶς τίνα τὰ τῆς νομοθεσίας ὅρια, ἀρκούμενος ἐν τῇ νομοθετικῇ διατυπώσει εἰς ὅ,τι ταύτη ἀνήκει, ἀποφεύγων πᾶσαν ἐπικίνδυνον λεπτολογίαν — διότι δὲν δύναται ὁ νόμος πᾶν ζήτημα ὀρητῶς νὰ λύῃ—καὶ σεβόμενος τὸ ἔργον, ὅπερ ἀνάγκη νὰ ἐπαφίηται τῇ ἐρμηνείᾳ.

Ἦτο φυσικὸν ἀληθῶς εἰς τὸν Τ. Ἡλιόπουλον ν' ἀποβλέψῃ κατὰ πρῶτον λόγον ἢ ἡμετέρα πατρίς, ὅτε τὸ 1911 μεγαλεπήβολος μεταρρυθμιστῆς τῆς παρ' ἡμῖν δικαιοσύνης καὶ βαθύνουτος νομομαθῆς, ὁ Ν. Δημητρακόπουλος, ἔκρινεν ὅτι ἐπέστη διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ὥρα, ὅπως ἀναθεωρήσῃ τὸν ἄριστον μὲν, δι' ἣν ἐδημιουργήθη ἐποχὴν, ἀπηρχαιωμένον ὅμως πλέον ποινικὸν νόμον. Διὸ καὶ εἰς τὸν ἡμέτερον περιφανῆ συνάδελφον ἀνιέθη ἡ προεδρία τῆς πρὸς σύνταξιν νέου Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος Ἐπιτροπῆς. Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἀφοσιωθεὶς, μετὰ διακεκριμένου συνεργάτου, τοῦ ἀρεοπαγίτου κ. Πανοπούλου, παρεσκεύασε τὸ σχέδιον τοῦ νέου νόμου, ὅστις

πρόκειται νῦν προσεχῶς νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ψήφον τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας. Ἔργον κυρίως τοῦ Ἡλιοπούλου εἶναι τὸ γενικὸν μέρος τοῦ Κώδικος, οὗ ἐξεπόνησε καὶ τὴν ἐμβρυϊκὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν καὶ ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν ἐπιστημονικὴν τοῦ συνόλου βάσιν. Τὸ νομοσχέδιον τοῦτο, ἐν ἀδρᾷ διατυπώσει τῶν ἄρθρων καὶ ἀμέμπτῳ γλώσσει, λαμβάνει ἀνὰ πᾶν βῆμα ὑπ' ὅσιν ὀλόκληρον τὴν εὐρυτάτην καὶ ἐν ἄλλαις χώραις νομοθεσίαν καὶ νομοπαρασκευαστικὴν ἐργασίαν, ἀποτελοῦν πλείστον λόγου ἀξίαν συμβολὴν εἰς ὀλόκληρον τὴν παγκόσμιον ταύτην νεωτάτην προσπάθειαν, ὡς γενικῶς ἀνομολογεῖται. Διότι μεταφρασθὲν εἰς τε τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν, ἀρίστης ἔτυχε πανταχοῦ ὑποδοχῆς—εὐμενέστατα δ' ἰδίᾳ συνεζητήθη ἐν τῇ *Société Générale des Prisons et de législation criminelle*, τοῦ ἀρχαιοτάτου ἐκείνου καὶ σπουδαιοτάτου ἐν Γαλλίᾳ ἐπιστημονικοῦ κέντρον. Εἶναι δ' ὄντως τιμὴ καὶ διὰ τοὺς συντάκτας τοῦ νέου Κώδικος καὶ διὰ τὴν παρ' ἡμῖν καθόλου ποινικολογικὴν ἐργασίαν, ὅτι τοιαύτην ἔσχεν ἐπιβολὴν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τὸ σχέδιον τοῦ νέου ἑλληνικοῦ ποινικοῦ Κώδικος, οὗ νομοθετουμένου πολλὴν εὐλόγως ἀπεκδέχεται διὰ τὴν πατρίδα ὀφέλειαν ὁ νομικὸς ἡμῶν κόσμος.

Νομίζω, ἀγαπητὲ συνάδελφε, ὅτι κρείσσονα ταύτης εὐχὴν δὲν δύναμαι νὰ σοι ἀπευθύνω ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀκαδημίας, ἣτις σήμερον μετὰ χαρᾶς σε δεξιοῦται, εἰμὴ ἐκφράζων τὴν ἐλπίδα, ὅπως τὸ σχέδιον, οὗ εἶσαι ὁ κύριος πνευματικὸς πατήρ, ἴδωμεν ταχέως συντελούμενον εἰς νόμον ὑπὸ τῆς νομοθετικῆς τῆς Ἑλλάδος ἐξουσίας, πραγματοποιμένην δὲ τὴν ὁμοίωσιν ἐκείνην, ἐν τῇ ὁποία κρατῶν τὴν ἐπιστημονικὴν δᾶδα, ἐφιλοδόξησας νὰ φωτίσης τὴν ὁδόν, ἣν ἔμελλε νὰ βαδίση ἡ τῆς Πατρίδος ἡμῶν ποινικὴ νομοθεσία. Ὡς εὖ παρέστης σήμερον ἐν μέσῳ ἡμῶν.